
Se keskustelu (yksinpele)

Post by hitodama on Nov 26, 2011, at 0:53

// Hahmonkidutusta oudoimmillaan feat Ardante & Othello! //

Oli vielä kovin aikainen aamu, joten Carmiksen ja Djalan väliset lehtimetsät olivat yhä unettavan hämärän peitossa. Linnut kyllä tiedostivat uuden päivän alkaneen ja laulelivat jo sen mukaisesti, mutta metsänpohjalla makaileva jättimäinen koiraeläin näytti olevan toista maata. Ardanteksi - tai lyhyemmin Ariksi - kutsuttu puolikuulainen oli nukkunut jo monta yötä erittäin levottomasti ja hänestä tuntui, että hän tuli noiden kurjien öiden aikana vain entistä väsyneemmäksi. Vierellään nököttävä Othello-koira oli pannut ystävässään tapahtuneen muutoksen merkille ja vaikka chihuahua usein melkoinen taulapää osasi ollakin, arveli hän jopa tietävänsä mihin luppakorvaisen murehtiminen liittyi. Nyt, kun urosten seurassa yleensä viihtyvä Bedio oli lähtenyt saalistamaan heille aamiaista, päätti pikkukoira viimein heittää hyvästit hienotunteiselle hiljaisuudelle ja ottaa asian suoraan puheeksi, jotta siitä joskus päästäisiin ylikin. Eivät haavatkkaan parantuneet hyvin, jos niiden vain antoi olla ja mätiä loputtomiin.

"Krhmm, kuules nyt Ari", chihuahua aloitti niin virallisen kuuloisena, että se sai puolikuulaisen kohottamaan päätään ja katsomaan pientä koiraa kulmat kurtussa. Mistäs nyt oikein tuuli, kun djalalainen osasi yhtäkkiä noin asiallisesti puhua?

"Mä tiän että sua vaivaa joku ja musta ei oo kiva kattoo sitä. Eikö se liitykin jotenkin Pedioon ja niihin pentuihin jonka kanssa mä leikin muutama päivä sitten?" Vaikka Ardantea kieltämättä hämmästytti se, että toverinsa oli edes havainnut jonkin kummallisen olevan meneillään, osui toisen laukoma isku niin lähelle maalia, ettei hän jäänyt edes mielessään antamaan minkäänlaisia pisteitä rakille. Ei, uros käänsi vain selvästi kärsien katseensa pois ja painautui takaisin makuulleen.

"Tavallaan, mutta ei sinun tarvitse vaivata sillä mieltäsi. Se on minun ja Bedion oma asia", luppakorva hetken vastausta puntaroituaan huokaisi, mutta sepä ei Othelloa tyydyttänyt.

"On se munikin asia, kun mä kerran oon koko ajan teijän kanssa ja sun tuskasen ilmeen tuijottaminen saa mutkin ihan surulliseksi!" pantakaula kivahti kaikkea muuta kuin surullisena, vaikka sisimmässään hän hieman murheissaan toden totta olikin. Olihan tuollainen hiljainen kärsiminen nyt vähän huolestuttavaa katseltavaa.

Ardante ei kuitenkaan vastannut enää mitään, vaan piti visusti kitansa kiinni, jolloin Othellokin ehti taas rauhoittua. Kimpaantuessaan hän oli pompannut huomaamattaan seisomaan, joten pystyssä olemista hyväksi käyttäen koira päätti sipsuttaa aivan jättikokoisen ystävänsä kuonon eteen ja iskeä vasta siinä takamuksensa takaisin tantereeseen.

"Saatteko te Pedion kanssa pentuja? Sellasia kivoja pieniä karvapalloja, joilla on sun korvat ja Pedion susisilmät? Se ois musta nimittäin kivaa", chihuahua jatkoi taas niin vakavana, kuin vain ikinä kykeni. Kiljuminen kun sai puolikuulaisen näköjään menemään vain lukkoon kuin simpukan ikään, ja se jos joku oli todellakin turhauttavaa.

"Ei", Ardante vastasi liki tylysti ja painoi silmänsä kiinni, jottei hänen olisi tarvinnut katsoa koiran viattomuutta huokuviin kasvoihin asiasta kertoessaan.

"Ai jaa, höh. Mutta ehkä joskus kuitenkin? Meinaan, eihän tässä mikään kiire ole--"

"Emme me tule ikinä saamaan pentuja. Ei siinä ole mitään muttia", carmilainen keskeytti, ennen kuin toisen juttu jatkuisi yhtään pidemmälle. Lauseen katkaisu sai Othellon näyttämään kerrassaan hölmistyneeltä, sillä ei Ari ikinä harrastanut tuollaista! Yleensä tältä kesti ikuisuus vastata yksinkertaisimpiinkin juttuihin, mutta tästä asiasta jätti oli jostain syystä täysin varma, eikä rotukoira ymmärtänyt miksi.

Hetken kaksikko oli tyystin vaiti ja Ardante ehti jo uskoa chihun luovuttaneen, mutta turhaapa oli toivonsa. Koira vain käytti kaikkia kolmea aivosoluaan asetellakseen jatkokysymyksensä niin, ettei puolikuulainen saisi ainokaistakaan syytä mykkäkoulun aloittamiselle, sillä piski pelkäsi halkeavansa uteliaisuudesta ellei nyt pääsisi pureutumaan jutun ytimeen asti.

"...miksi ette?" djalalaisuuros lopulta kysyi suorastaan kuiskaten.

"No tiedäthän sinä. Minä en tunne mitään, niin ei se... Onnistuisi. En minä vain voi", Ari yhä silmiään kiinni puristaen selitti. Sanoilla ei kuitenkaan ollut toivotunlaista vaikutusta, vaan ne saivat pikkupiskin kallistamaan päätään hämmentyneenä.

"Jooooooooo tiedän ettet sä osaa tuntea vaikka sua tökättäis kepillä suoraan silmään, mutta mitä ihmeen tekemistä sillä on pentujen kanssa?"

"Älä viitsi. Onhan sillä. Tai ei ehkä pentujen, mutta niiden... Alkuun... Laittamisen kanssa."

"Miten niin?"

Nyt oli jo Ardantenkin avattava silmänsä ja katsottava, yrittikö Othello pilaila hänen kustannuksellaan ja esittää vielä tyhempää, kuin mitä olikaan. Chihuahua vaikutti kuitenkin olevan aidosti niin ulalla, että puolikuulainen pelkäsi henkensä salpautuvan.

"Kai sinä tiedät, mistä pennut tulevat?" luppakorvainen kysyi tukahtuneesti eikä ollut ollenkaan varma siitä, halusiko tietää vastausta.

"No siis periaatteessa joo. Kun on tyttö ja poika jotka tykkää toisistaan, niin niille tulee pentuja. Pennut tulee tytön mahasta ja työstä tulee äiti", rotukoira selosti niin viattomasti, ettei Ari tiennyt olisiko halunnut itkeä vai nauraa. Vaan vaikka keskustelu alkoi saada varsin absurdeja ja kiusallisia puitteita, halusi hän olla kuitenkin ihan varma toverinsa yleissivistyksessä olevan aukon suuruudesta, ennen kuin tekisi hätiköityjä johtopäätöksiä.

"Mutta siis, äh... Tiedäthän... Mistä syystä pennut päätyvät äidin vatsaan?" Othello kurtisti kulmiaan ja vaikutti miettivät kiivaasti, ennen kuin näytti kokevan jonkinlaisen valaistuksen ja tajuavan, mitä outoja kyselevä Ardante haki takaa.

"Ai tää on tällanen kysymys! Rakkauden takia tietty!"

Hetkeen Ardante ei voinut kuin tuijottaa ystäväänsä ja aukoa suutaan avuttomana. Hän oli kyllä aina tiennyt ettei Othello ollut ihan täysillä matkassa, vaan tämä tuntui jämähtäneen jonnekin mystiseen pentu- ja aikuisiän välitilaan, mutta tämä alkoi olla jo älytöntä! Koira ei todella tajunnut mistä elämä sai alkunsa.

"Äh vastasin sittenki väärin, eikö?" chihuahua tuhahti pettyneenä nähdessään suuren koirasuden ilmeen.

"No en mä sitten keksi. Sano mikä on oikea vastaus, Ari. Miks pennut rupee kasvamaan äidin mahassa?" Puolikuulaisen olisi tehnyt mieli kieltäytyä suureen ääneen, mutta hän ei saanut pöyristykseltään sanaa suustaan vaan tyytyi vain nousemaan välttelevästi seisomaan. Käytös oli kuitenkin omiaan saamaan Othellon entistä kiinnostuneemmaksi.

"Hei, älä mee pois!" piski vinkaisi koirasuden lähtiessä askeltamaan kauemmaksi.

"Mun pitää saada tietää! Muuten kysyn Pediolta miksette te muka saa pentuja!"

Uhkaus osui ja upposi ja sai Ardanten seisahtumaan aloilleen. Miten ihmeessä hän tästä nyt selviäisi? Hän ei halunnut missään nimessä Othellon menevän Bedion juttusille asian takia, mutta ei hänellä ollut kyllä mitään halua selostaa aikuiselle koiralle suvunjatkamisen periaatteitakaan. Suo siellä, vetelä täällä.

"...et puhu tästä Bediolle mitään, onko selvä? Täysin, täysin selvä?" puolikuulainen henkäisi hädin tuskin kuuluvasti ja vilkuili kohtaloonsa alistuen ympärilleen, kuin hänelle nauramaan valmiita salakuuntelijoita katseellaan etsien. Ketään ei kuitenkaan näkynyt, ei ainakaan taas toverinsa eteen kipittävän chihuahuan lisäksi.

"No jos se on sulle niin tärkeätä niin en puhu, ihan sama."

"Ei ole sama! Lupaa ettet puhu!"

"Joo joo en puhu, ei tarte huutaa!"

Koettaen hillitä häpeän, kiihtymyksen ja pelonkin sekaisia tunteitaan istuutui Ardante aloilleen ja veti syvään henkeä. Ei tässä mitään hätää ollut, kyse oli kuitenkin ihan luonnollisesta asiasta, ja olihan Othellon jo tuossa iässä korkea aika saada tietää. Ei tässä mitään. Ei tässä mitään.

"...no?" itsekin istumaan pyllähtänyt chihuahua uteli varovasti, kun hiljaisuus tuntui venyvän ikuisuuksien mittaiseksi.

"Olet varmasti huomannut joskus, että uroksissa ja naaraissa on joitakin eroja. Sellaisia... Tärkeitä eroavaisuuksia", puolikuulainen viimein aloitti ja näytti puhuvan omille ylileveille tassuilleen Othellon sijasta.

"Ihan totta! Tyttöillä on usein kimeämpi ääni kuin pojilla ja--"

"Ei ei, ei sellaisia, vaan ulkomuodossa. Uroksilla on... Elimiä, joita naarailla ei ole. Ja toisin päin, mutta naarailla elimiä ei näe, ne ovat sisällä. Vatsassa, jossa ne pennutkin kasvavat."

"Aaaa joo, oon mä senkin huomannut! Siksi tytöt pissii ihan hassusti. Niillä ei ole pippeliä!" Ardanten olisi tehnyt niin kovasti mieli tukkia estottoman toverinsa suu jollakin, että hän huomasi jalkojensa suorastaan tärisevän. Onneksi myös djalalaispiski taisi havaita saman, sillä huultaan puren hän vaikenä ja jäi odottamaan kaikessa hiljaisuudessa jatkoa, vaikka sitä saikin taas vartoa tovin jos toisenkin.

"Niin, kyllä se vaikuttaa... Siihenkin", puolikuulaisuroso lopulta jatkoi ja käänsi katseensa tällä kertaa hiljalleen valkenemassa olevaa taivasta kohden.

"Mutta vielä enemmän pentujen saantiin. Jotta pennut alkaisivat kasvaa, pitää... Uroksen laittaa elimensä sinne... Mistä pennut syntyvät. Siinä se." Juttu loppui niin äkisti että Othello luuli aluksi toisen pitävän taas taukoa, mutta kun muuta ei kuulunut olevan tulossa, tunsu koira saaneensa kunnan vastauksen sijasta vain läjän uusia kysymyksiä.

"Täh? Ja toiko nyt oli niin iso salaisuus, että piti sen kertomisesta tehdä hirveä numero? Sitä paitsi miten tää nyt liittyy mitenkään siihen, ettet sä ja Pedio voi laittaa pentuja kasvamaan Pedion mahassa? Sen kun työnnät vaan--"

"Lopeta! Ei se ole niin helppoa! Enhän, enhän... Minä edes tietäisi... Osunko..."

"No äh, älä nyt sellasia murehdi! Kyllä mä voin auttaa ja katsoa ettet osu sen pyllyyn tai mitään."

Ardanten järkytys alkoi olla jo kaiken järjellisen ajatustoiminnan tuolla puolen, eikä hän jaksanut enää edes tiuskia Othellolle. Uros saattoi vain painaa silmäluomensa taas kerran tiukasti umpeen ja kuvitella, että hän puhui itsekseen - mitä hän ei ollut tosin koskaan tehnyt, mutta ei hän ollut kyllä aikaisemmin keskustellut tällaisista asioistakaan muuta kuin isänsä kanssa, joka oli urospuolisille pennuilleen asioiden pääpiirteet selittänyt heidän ollessaan nuorukaisia.

"Siinä on vielä muutakin, mutta minä en ymmärrä sitä oikein itsekään. Jotain tuntemiseen liittyvää. Uroksen pitäisi tuntea kehossaan, että hän haluaa tehdä sellaista naaraan kanssa, ennen kuin se onnistuu. Se ei kai ole ihan sama kuin rakkaus, mutta... Jotakin sellaista kuitenkin. Luulisin, että se on kehojen välistä rakkautta. Minä rakastan Bedioa mielelläni, rakastan enemmän kuin mitään, mutta en voi koskaan... En pysty rakastamaan häntä kehollani." Nähdessään, kuinka kyynelkyyneleet kihosivat raavaan koirasusiuroksen silmäkulmiin, alkoi Othello viimein ymmärtää ongelman suuruuden. Jos asia todella oli noin ja pentujen tekemiseen vaadittiin kehojen rakkautta, ei Ardantella tainnut olla juurikaan toivoa. Se hinta siitä kai oli maksettava, kun omasi niin siistin ominaisuuden kuin tunnottomuuden, vaikkei luppakorva itse tajunnutkaan pitää ominaisuuttaan yhtään arvossa. Chihuahuasta se oli kuitenkin aina ollut yksi kiintoisimmista jutuista mistä hän oli koskaan kuullut, mutta vaikuttipa ruumiillinen rakastaminenkin aika kivalta. Ehkä tässä oli nyt viimein se perimmäinen syy siihen, miksi puolikuulainen väitti tullessaan kirotuksi, kun oli sattunut syntymään ilman tuntoaistia.

Ardanten vuodatettua pari äänetöntä kyyneltä ja Othellon vaivuttua hiljaiseen mieteliäisyyteen käänsi ensiksi mainittu viimein jonkin ajan kuluttua katseensa takaisin pienempäänsä. Kun solmut oltiin nyt viimein auottu oikein perin pohjin, tuntui kaikki loppujen lopuksi vähän aiempaa selkeämmältä ja mutkattomammalta.

"Siispä me emme saa minun takiani Bedion kanssa jälkeläisiä. Bedio voisi kyllä saada, jos hänellä olisi joku muu uros, mutta..." Puolikuulaisen yllätykseksi Othello käänsi huomionsa häntä kohden ja nyökäytti kuonoaan ymmärtäväisesti.

"Ei se olisi sama. Sä rakastat Pedioa kuitenkin päässä, joten ei olisi kivaa jos joku ihan vieras rakastais keholla ja sais sen kasvattamaan pentuja mahassaan."

"Ei, ei niin", luppakorvainen myönsi päätään pudistellen. Tästä päästiinkin käsiksi sitten siihen pulmaan, joka urosta vaivasi: oliko oikein pitää omanaan tuota maailman ihaninta neitokaista, jolle kuitenkin saattoi lahjoittaa vain puolet rakkaudestaan? Puhumattakaan siitä, että mustavalkoinen susi useimpien muiden sukupuolensa edustajien tavoin haluaisi vielä joskus varmasti jälkeläisiä, vaikka olikin sanonut olevansa tyytyväinen myös elämään ilman niitä. Oliko oikein kieltää äitiyden ilo huomaavaiselta, kauniilta ja loputtoman jalomieliseltä susinaaraalta? Sitä ei Ardante tiennyt.

Tuota mieltään kivuliaasti kalvavaa ongelmaa ei puolikuulainen kuitenkaan jaksanut enää toverilleen ryhtyä selittämään, joten jälleen kerran syvään huokaisten hän nousi seisomaan ja kääntyi katselemaan poissaolevasti metsää.

"Ehkä voisimme lähteä katsomaan onko Bedio saanut jäniksiä kiinni. Hän varmasti ilahtuisi, jos tulisimme vastaan. Haluatko etsiä hänen jälkensä?" Ardante ehdotti kertakaikkisen voipuneella äänellä.

Koko tämä kamala keskustelu oli imenyt hänen viimeisetkin voimavaransa tyhjiin.

"Joo, kyllä mä voin. Haluutko yhä, ettei Pediolle kerrota tästä mitään?" Othello varmisti lähtiessään loikkelehtimaan keveästi kohti suuntaa, jonne mustavalkea susi oli aamun sarastaessa lähtenyt.

"Haluan. Ei yhtään mitään", uros vakuutti. Vaikka puolisonsa varmaankin omalla tavallaan osasi aavistaa hänen ongelmansa, ei hän halunnut puhua siitä hänelle suoraan. Olihan Othellon kanssa keskustelukin syönyt luppakorvaisen mielenrauhaa jo aivan tarpeeksi.

"Selvä, mun huulet on sinetissä. Ei mitusen mitään!" rotukoira lupasi, kun eriparinen kaksikko alkoi kadota lehtipuiden sekaan. Jos kuunteli oikein tarkasti, saattoi kuitenkin kuulla heidän sanansa vielä pitkään senkin jälkeen, kun parivaljakko oli poistunut näköpiiristä.

"Ari?"

"No?"

"Mähän en oo vieras, en sulle enkä Pediolle."

"Mitä sitten?"

"Ja mäkin tykkään Pediosta."

"Kakista ulos. Mitä oikein mietit?"

"Entä jos mä laittaisin Pedion odottamaan pentuja?"

"...älä."
